

עין משפט
נר מצוה

וא מיי פיה מהל' מטמאל' משכנ' ומושב' היט' טושע' יוד' סי קלי ספיץ ק':
בב ב ג מיי פיי' מהל' שאל' צנות הטומאה הלכה יג:
בג ד מיי פיי' מהלסת' משכנ' ומושב' הלכה א':

‏**תום' הרא"ש**‏

להם אבל פשיטא שלא היו יושבות שבעה על דם ירוק שרואות אחר דם אדום דם אדום הוא דראי טמא ודם ירוק מספקין להו שאם היו יושבות ו' נמי על דם (אדום) ירוק (א) וזאת דם אדום לא היתה זאת תקנה להם שהיו טועות בין נדה לזבה אלא שרואות דם אדום ומשלימותו לדם ירוק דלא מספקא להו בדם ירוק כלל אלא מחשבי ליה טמא כמר דם דם שבקיא לקרא הדוא דחיק ומקוי אנשניה דרחיאי בעלמא הוא דדייק רבי בר חמא לאוקמה להויתוביה ולאו עיקר הוא ואהיו גופיה לא סביר להו הכי אלא דמקשה אנן נמי ניספרינ' דאמר יום יודע נעטמו של התנא למה אינה סופרת יום שפוסקת בו ולקמן נמי בפ' בתרא אמרינן אטו רב ככתאי? אמרה לשמעתיה דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ד' ומיהו ר' יוסי אית ליה הכי בפ' כיצד שולין דקאמר ובה תחלת היום עולה לא בסופה וכיון שחללת היום עולה לה בסופה א"כ כ"ש ששף היום עולה לה בתחלת קי"ו מנחה שאין תחלת היום עולה לה בסופה טוף היום עולה לה בתחלתה כ"ש ביום פורש"י נמשטה כ"ש ביום א' וראתה אחי"צ וכן פליגי ביום ב' וברום ג' ובפסטי ביום ד' קודם שעברו על זה שש עונות או אינן כגון שפספיה ד' נקיים וביום ה' טבלה וטוהר' כדאמר לקמן אחר משה תטהר אלא שאמור חכמים אסור לעשות כן שמה תבא לידי ספק: ו**לישעקב** רב גופיה היכי סתה. נראה שדברי רבא נדחו כן אין להשיב על זה הלכך יש להחמיר בפולטת כיון דלא איפשר בהם פשיטא להו דרואה היום וגוראה דרבא גופיה דהרי ביה כיון שהקשו על דבריו וזה מצא שמועה ואצ"ג דלקמן בפירקין גבי ימי לידה דקאמר רבא מוקם סותרה ועולה דויקק לה מתניא ואחר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת בדיקא ואם אינה עולה איפסיק לה לידה משמע חלית ליה שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן איכא למימר דטומאת לידה חשיב ליה כעין זיבה משום דטמאה ד' ימים אבל מטומאת קרי אפרש שחור בו הלכך צריכה כל אשה ליהרהר שלא תתחיל ימי ליבונה עד יום חמישי לשימורשה כגון אם שמשיה ביום ראשון היא יום חמישי תחלת ספירתה שטא לא תוכל לוהר שלא בשש עונות שלימות בעיני

בשבת פקח ו' עיקרא: ודרר על בגדי חבר. מרלא נקט נגע משמע דאי לא טבל היה מטמא מדרס כמו זב והא דאמרינן בפ' הניזקין שמת תשב עליהן אשתו נדה לא קאי אלא אבגדי פורשים מדרס לאוכלי תרומה אבל עם הארץ עצמו עושה מדרס בלא חשש אשתו וכן צינורא שלו טמאה כדאמרינן לקמן בפעמתינן משום דעשאהו לגמרי כזב ותימה אמאי אינו מטמא בחיטט נמי כזב. ובפ' הניזוקין משמע שאינו מטמא בחיטט דקאמר החם גבי מוקף צמיד צמיד פתיל שמת הסיטתם אשתו נדה וקאמר נמי החם גבי חלה שבכפישה כשבא עם הארץ ליטול נוטל את שניהם אלא שאינו מטמא אותה בחיטט וכן בפ"ב דע"ז ובפ' אין דורשין גבי היו חמוריו ופועליו טענינן

לג:

השיצו וכולהו אמוראי סברי פרק יוצא דופן (לקמן דף מצב).
דרואה הויה וסתרה אף לר"ש וכ"ש לרצנן והא דקאמר רבא לקמן (דף לג.) והאחר מטהר שלא תהא טומאה מפסקת ציניהם אציי אומר שלא תהא זיבה מפסקת ציניהם משם אין להוכיח דרבא לא חזר צו דהתם איירי

בטומאת לידה שטמאה ו' ועושה משכנ' ומושב כמו נדה ולכך קאמר שלא תהא מפסקת אבל קרי דלא סותר אלא יוס א' לא מפסיק:

למיהרתנו אמר רחמנא. ורבא סבר דלא משמע מלטהרתנו שלא תהא טומאה מפסקת:
ורמיניהו ע"ו ספקות שורפין דכותי דמתני' ע"ה הוא קפריך דעמספקי' ליה צוועל נדה והא קתמי דעל ספק צגדי עם הארץ שורפין א' **אצל פשיטא** דאיכא ספקי טוזה שאין שורפין עליהם את התרומה ***כגון** טומטוס צלזון או צאודס וכיוצא צו וצמסקנא דלומר ספק צועל צרחוק ספק צועל צקרוצ ואפילו צועל צקרוצ שמה לא השלימתו לדס ירוק לא היה צריך לעשות ספק ספיקא כדפירשנו או שמה נראה להחמיר בזה כמו בצסק צגדי ע"ה לכך משכח ציה ספק ספיקא ומכאן קשה על מה שפירש"י בפ"ק דשבת (דף טו:). על הך **י** (בצריחה) דעל ו' ספקות כו' על ספק מי רגלי אדס שכנגד מי רגלי צהמה ופירש דהשתא יש להסתפק שמה של צהמה הן ואפילו של אדס הן שמה של חבר הן והכא משמע דעל ספק ספיקא אין שורפין ומיהו אין להשוות גזירת חכמים דפעמים נראה להם להחמיר אפילו בצסק ספיקא ור"ת פ' התס דכיון דהס כנגד מי רגלי צהמה ודאי דעוצד כוכבים הס דישאלא היה נפנה לצדדין כדלומר **ט** דהניזקין (דף סד) וקשה דאפילו ודאי הס דישאלא שורפין משום דשמה דע"ה הן כדשרפינן על ספק שורקין הנמנאליס צההיא **י** (בצריחה) ועוד דלטומאה דעוצד כוכבים לא שרפינן תרומה כדלומר לקמן (דף לג.) עצדו רצנן היכרא דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים וגרלה לפרש דלהכי נקט כנגד מי רגלי צמה דלא ניכר שאינה של צהמה שאינן דומין לאותן שכנגדן וליכא אלא ספיקא אחת אבל אם היה להסתפק צשל צהמה לא הוי שרפי דהוי ליה ספק ספיקא:

שדרם ע"א בגדי חבר. והס נגעו צתמימה והא דלא אוקי כגון שנגע הכותי צתרומה משום דמתמינתין לא איירי צהכי:

בבובתי ע"א. והא דלא אוקי כגון שדרס צרגליו וחקי משום דאי היה לצוש צגדים שיצצה עליהן אשמו נדה אע"ג דטצל הוי אצ הטומאה כדלומר צת"כ והטושא את המדרס הרי הוא מטמא שניס ופוסל אחד לכך מוקי צערוס

כדשפירש מן המדרס לא היה אלא ראשון כדלמארבת צת"כ **ט** ואינו מטמא כלי והוה מצי למימר כשהטביל גס הצגדים או שלצש צגדי צחצר: **ט** **בויע"א** נדה משוית ליה. ואיהו צכר שחול דעלמא וצוזאת סכר לעשות צטוב וכן אציי דסמונן:
ותיפוק ליה משום צצינורא דע"ה. דוקא לענין צינורא עשאוהו כזב שאפשר לזיחר ויכולין לעמוד צה אצל חומרה יתירה כגון משכנ' ומושב ויהיטם לא עשאוהו כזב דצבשליה הניזקין (גיטין סא:). פריך וליחוש שמה חסיטס אשתו נדה אצל להיטס דנפשיה לא איכפת לן ושמעתינן נמי מוכח דאין לו טומאת מדרס דאי אית ליה לעיל דפריך על ו' ספיקות כו' למאי דחשיב כותי כע"ה הוה ליה לאקשוי מתני' גופה אמאי קתמי מטמא משכנ' התחתון כעליון הא תחתונו של ע"ה הוי תחתונו של צז אלא ודאי אין לו טומאת מדרס והא דמשני צכותי שטצל ועלה ודרס כו' דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה היינו משום דאי

בנות כותים פרק רביעי נדה

או משום נוגעת. ונוגע לא סותר: **דיה צבוועלה**. צז המונה וראה קרי אינו סותר אלא יוס אחד **וציס פ"א מ"צ**:
ספסור יוס אחד. אס כן לא הוו רלופין ורחמנא אמר ואחר מטהר אחר אחר לכולן כלומר זמן אחד לכולן שיהו רלופין טהרתן:
לטהרסו אמר רחמנא. צצעת ימיס לטהרתו משמע טהרה אחת שלא תהא הפסקה ציניהם והיכי סתר קרי יוס א' ולא הוו רלופין:
אלא מאי אים כך למימר שלא תהא טומאה זיבה מפסקת ציניהן. שאס רואה אצל וצז סותר את כל מה שמנה אצל קרי לא הוה הפסקה:
לפואך. מקוס: **רמא ליה סורא**. רצ שמואל שטט שור לצדוד רצ פפא:
על ספק צגדי עם הארץ. כלומר על צגדי עם הארץ אס נגעו צה נשרפת משום שמה טמא היה והאי כותי נמי תיפוק ליה אס נגע משכנ' צתרומה דתהא נשרפת משום דעס הארץ הוה והוה ליה צגדי עם הארץ:
שצקיה. רצ פפא לאושפיזיה משום דכספיה ואולן לגצי רצ שימי:
מאי טעמא לא ששני ליה. מתני' דמנין אין שורפין על תחתונו של כותי את התרומה צכותי שטצל ועלה ודרס על צגדי חצר דהיינו צמשכנ' ונגע והוה מדרס צתרומה:
לא צעל צקרוצ ככר עצרו ימי טומאתו וסלקא ליה מציילה:
משום צגדי עם הארץ מדרס לפרושים. כלומר כסס שמדרס מטמא אדס וצגדים כך צגדי עם הארץ מדרס לפרושים:
ספסמא מאי. לתנא קמא דלמר נהגו ללכת צדרכי צצותיהן הרי אלו ככותיות פרשו ללכת צדרכי ישראלית הרי אלו ישראלית סתמא מאי:
עד שיפרשו. אצל סתמא כישראלית מכלל דלת"ק סתמא ככותיות:
והוריקו פניו. חרה לו שנטמאו צגדיו וקדס כהן גדול אצל אשמו של דדוקי לשאלה אס השלימה לדס ירוק או לא:
קאיאין אנו צהן. אני מכיז צנשי דדוקיס ששכן היה לכה:
ותיפוק ליה. דאפילו עם הארץ ישראל דאינו צוועל נדה קי"ה צינורא דע"ה מטמאה כל זמן שהיא למה:
רגל

בגדי עם הארץ **י** דאמר מר י'בגדי עם הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום:
מתני' בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראלית רבי יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן:
גמ' איבעיא להו סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנהוגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות הא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא סתמא ככותיות **ט** אלא מהא ליכא למשמע מיניה ת"ש דתנן ר' יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת"ק סבר סתמא ככותיות ש"מ תנו רבנן **י** מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן הפרושים ומהא דם לחכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל והן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא

בגדי עם הארץ **י** דאמר מר י'בגדי עם הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום:
מתני' בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן:
גמ' איבעיא להו סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנהוגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות הא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא סתמא ככותיות **ט** אלא מהא ליכא למשמע מיניה ת"ש דתנן ר' יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת"ק סבר סתמא ככותיות ש"מ תנו רבנן **י** מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן הפרושים ומהא דם לחכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל והן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא

שאין גזרין על הצבור אלא א"כ רוב הצבור יכולין לעמוד בה ובגעונו ובצינורא שלו איפשר ליוהר אבל במשכב ומשוה והיטס לא רצו להחמיר. והא דקאמר אי משום ע"ה הא קא טביל ליה היינו משום דאי לא טביל הוה מטמא במגע את מה שדרס עליו משום דאוקי לה בכותי ערום והאי דנקט ודרס ולא נקט ונגע משום דבעי' דלהרי בגדי חבר תחתונו של כותי דאיירי ביה מתני' שטמאקין משכב תחתון כעליון. ותימה ולוקמה בלא טבל וכגון שיש רב מפסיק בין בגדי חבר לרגליו של כותי (פ"ל א' כיוון שמשום מגע הוא ולא משום מדרס דאי הוה משום מדרס אפילו יש רב מפסיק הוא טמא) וי"ל דע"כ צריך לאוקמה בטבל כי היכי ד'

מסורת הש"ם

א) וניזוקין א' צ"מ ט':
ב) קמא:
ג) ולקמן לג. סו:
ד) שבת סא:
ה) סתרות פ"ד מ"ה שבת טו:
ו) ד' מנינה יח:
ז) ונרסת כה. ונ"י ועין מדרס עב:,
ח) ומוספתא פ"ה ה"א:,
ט) ולעיל לא:
י) ח' וננינה כג:,
יא) עין מהרי"ם, י' י"ל דלא גרסי התוס' צגמ' אלמא מפסיקא לא שרפינן תרומה ורמיננו וכו' דמלשון זה משמע דרמי הספיקות אהדדי. מהרי"ם, ט' ונ"ל דלא גרסי במנהגדין דף קמ"ג:
טז) עין מהרי"ם, ט' ונ"ל דעל עין דש"ל, טז) שצ"ך לעיל קודם ד"ה שדרס:,

תורה אור השלם

- וְאֵם טָהָרָה מִזֻּבָּה וְטָהָרָה לָהּ שְׂבֻעַת יָמִים וְאַחֲרֵי הַטָּהָרָה:
- וְכִי יִטְהַר חֻבֵּם מִזֻּבָּה וְטָהָר לוֹ שְׂבֻעַת יָמִים לְטָהָרָתוֹ וְכֵסֶם בְּגָדָיו וְרוּחָן בְּשָׂרוֹ בְּיָמֵם חָיִים וְטָהָר:

גליון הש"ם

תום' ר"ה ורמיננו וכו' כגון שופסוס צלזוב. לעיל מה ע"ז:

מוסף רש"י

נוגעת היתה ולא סתרה. שאס נגעת צשום טומאה אינה מותרת. דהא וספרה לה מצינ והאיכא (לקמן טז:). על ספק צגדי עם הארץ. על ספיין של צגדי הארץ, דטולא מספקא לן שמה יצנה עליהם אשמו נדה (שבת יטו:). בגדי עם הארץ מדרס. אט טומאה לטמא אדס ולטיל, מדרסס הז שטמאז אדס וכלס, דכמצי (ויקרא טו) ואיש אשר יגע במשכבו יכנס בגדיו (ותנינה יח:). לפרושין. לאוכלי מולתין צטהרה (שם). אלא מהא ליכא למשמע מיניה. דודאי ממנינן לאו טולא דוקא, אלא חדא מינייהו דוקא, או רישא או סופא ומאן אריך אטו הויא ולא ידעינן דם מינייהו דוקא דנגמר מיניה (שבת קכא:).

תום' הרא"ש (המשך)

טהרות דמוקי לה במטהר חמוריו ופועליו לכך משום חשד מנג אדם אדם משמר מה שביד חבירו אבל משום היסט דעם הארץ לא איכפת ליה. ואומר ר"ת דלכך לא גזרו עליה טומאות היסט משום דאין לך אדם מעביר הכית במקום למקום. ומיהו במס' טהרות משמע דאפילו טומאת מדרס אין לו דתנן החם בפ"ו הנגבים שנסכנסו לכית אין טמא אלא מקום רגלי הנגבים ומה הם מטמאין את האוכלין ואת המושקין וכלי חרס הפתוחים אבל אצל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פתיל ואם יש עמהם עובד כוכבים או אשה הכל טמא ומתוך שמעתינן נמי יש לירקק דאין מדרס למיפוך מההיא דעל ספק בגדי ע"ה תיקשי ליה מתני' גופה דלפי מאי דחשיב כותי כעם הארץ אמאי הנין שטמאן משכב תחתון כעליון הא תחתונו של ע"ה תחתונו של זב. אלא דראי אינו מטמא מדרס ומה שחלקו בטומאת ע"ה לפי שאין גזרין על הצבור אלא א"כ רוב הצבור יכולין לעמוד בה ובגעונו ובצינורא שלו איפשר ליוהר אבל במשכב ומשוה והיטס לא רצו להחמיר. והא דקאמר אי משום ע"ה הא קא טביל ליה היינו משום דאי לא טביל הוה מטמא במגע את מה שדרס עליו משום דאוקי לה בכותי ערום והאי דנקט ודרס ולא נקט ונגע משום דבעי' דלהרי בגדי חבר תחתונו של כותי דאיירי ביה מתני' שטמאקין משכב תחתון כעליון. ותימה ולוקמה בלא טבל וכגון שיש רב מפסיק בין בגדי חבר לרגליו של כותי (פ"ל א' כיוון שמשום מגע הוא ולא משום מדרס דאי הוה משום מדרס אפילו יש רב מפסיק הוא טמא) וי"ל דע"כ צריך לאוקמה בטבל כי היכי ד'

^[1] נראה דצ"ל על דם אדום שאחר דם ירוק זאת תקנה להם שלא יהיו טועות בן נדה לזבה אלא שרואות דם אדום הוא דראי טמא ודם ירוק מספקין להו שאם היו יושבות ו' נמי על דם (אדום) ירוק (א) וזאת דם אדום לא היתה זאת תקנה להם שהיו טועות בין נדה לזבה אלא שרואות דם אדום ומשלימותו לדם ירוק דלא מספקא להו בדם ירוק כלל אלא מחשבי ליה טמא כמר דם דם שבקיא לקרא הדוא דחיק ומקוי אנשניה דרחיאי בעלמא הוא דדייק רבי בר חמא לאוקמה להויתוביה ולאו עיקר הוא ואהיו גופיה לא סביר להו הכי אלא דמקשה אנן נמי ניספרינ' דאמר יום יודע נעטמו של התנא למה אינה סופרת יום שפוסקת בו ולקמן נמי בפ' בתרא אמרינן אטו רב ככתאי? אמרה לשמעתיה דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ד' ומיהו ר' יוסי אית ליה הכי בפ' כיצד שולין דקאמר ובה תחלת היום עולה לא בסופה וכיון שחללת היום עולה לה בסופה א"כ כ"ש ששף היום עולה לה בתחלת קי"ו מנחה שאין תחלת היום עולה לה בסופה טוף היום עולה לה בתחלתה כ"ש ביום פורש"י נמשטה כ"ש ביום א' וראתה אחי"צ וכן פליגי ביום ב' וברום ג' ובפסטי ביום ד' קודם שעברו על זה שש עונות או אינן כגון שפספיה ד' נקיים וביום ה' טבלה וטוהר' כדאמר לקמן אחר משה תטהר אלא שאמור חכמים אסור לעשות כן שמה תבא לידי ספק: ולישעקב רב גופיה היכי סתה. נראה שדברי רבא נדחו כן אין להשיב על זה הלכך יש להחמיר בפולטת כיון דלא איפשר בהם פשיטא להו דרואה היום וגוראה דרבא גופיה דהרי ביה כיון שהקשו על דבריו וזה מצא שמועה ואצ"ג דלקמן בפירקין גבי ימי לידה דקאמר רבא מוקם סותרה ועולה דויקק לה מתניא ואחר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת בדיקא ואם אינה עולה איפסיק לה לידה משמע חלית ליה שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן איכא למימר דטומאת לידה חשיב ליה כעין זיבה משום דטמאה ד' ימים אבל מטומאת קרי אפרש שחור בו הלכך צריכה כל אשה ליהרהר שלא תתחיל ימי ליבונה עד יום חמישי לשימורשה כגון אם שמשיה ביום ראשון היא יום חמישי תחלת ספירתה שטא לא תוכל לוהר שלא בשש עונות שלימות בעיני

^[2] נראה דצ"ל על דם אדום שאחר דם ירוק זאת תקנה להם שלא יהיו טועות בן נדה לזבה אלא שרואות דם אדום הוא דראי טמא ודם ירוק מספקין להו שאם היו יושבות ו' נמי על דם (אדום) ירוק (א) וזאת תקנה להם שלא יהיו טועות בין נדה לזבה אלא שרואות דם אדום ומשלימותו לדם ירוק דלא מספקא להו בדם ירוק כלל אלא מחשבי ליה טמא כמר דם דם שבקיא לקרא הדוא דחיק ומקוי אנשניה דרחיאי בעלמא הוא דדייק רבי בר חמא לאוקמה להויתוביה ולאו עיקר הוא ואהיו גופיה לא סביר להו הכי אלא דמקשה אנן נמי ניספרינ' דאמר יום יודע נעטמו של התנא למה אינה סופרת יום שפוסקת בו ולקמן נמי בפ' בתרא אמרינן אטו רב ככתאי? אמרה לשמעתיה דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ד' ומיהו ר' יוסי אית ליה הכי בפ' כיצד שולין דקאמר ובה תחלת היום עולה לא בסופה וכיון שחללת היום עולה לה בסופה א"כ כ"ש ששף היום עולה לה בתחלת קי"ו מנחה שאין תחלת היום עולה לה בסופה טוף היום עולה לה בתחלתה כ"ש ביום פורש"י נמשטה כ"ש ביום א' וראתה אחי"צ וכן פליגי ביום ב' וברום ג' ובפסטי ביום ד' קודם שעברו על זה שש עונות או אינן כגון שפספיה ד' נקיים וביום ה' טבלה וטוהר' כדאמר לקמן אחר משה תטהר אלא שאמור חכמים אסור לעשות כן שמה תבא לידי ספק: ולישעקב רב גופיה היכי סתה. נראה שדברי רבא נדחו כן אין להשיב על זה הלכך יש להחמיר בפולטת כיון דלא איפשר בהם פשיטא להו דרואה היום וגוראה דרבא גופיה דהרי ביה כיון שהקשו על דבריו וזה מצא שמועה ואצ"ג דלקמן בפירקין גבי ימי לידה דקאמר רבא מוקם סותרה ועולה דויקק לה מתניא ואחר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת בדיקא ואם אינה עולה איפסיק לה לידה משמע חלית ליה שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן איכא למימר דטומאת לידה חשיב ליה כעין זיבה משום דטמאה ד' ימים אבל מטומאת קרי אפרש שחור בו הלכך צריכה כל אשה ליהרהר שלא תתחיל ימי ליבונה עד יום חמישי לשימורשה כגון אם שמשיה ביום ראשון היא יום חמישי תחלת ספירתה שטא לא תוכל לוהר שלא בשש עונות שלימות בעיני

^[3] נראה דצ"ל משום דעני לומר צגדי חצר דהיינו צמשכנ' ונגע והוה מדרס צתרומה:
לא צעל צקרוצ ככר עצרו ימי טומאתו וסלקא ליה מציילה:
משום צגדי עם הארץ מדרס לפרושים:
ספסמא מאי: לתנא קמא דלמר נהגו ללכת צדרכי צצותיהן הרי אלו ככותיות פרשו ללכת צדרכי ישראלית הרי אלו ישראלית סתמא מאי:
עד שיפרשו: אצל סתמא כישראלית מכלל דלת"ק סתמא ככותיות:
והוריקו פניו: חרה לו שנטמאו צגדיו וקדס כהן גדול אצל אשמו של דדוקי לשאלה אס השלימה לדס ירוק או לא:
קאיאין אנו צהן: אני מכיז צנשי דדוקיס ששכן היה לכה:
ותיפוק ליה: דאפילו עם הארץ ישראל דאינו צוועל נדה קי"ה צינורא דע"ה מטמאה כל זמן שהיא למה:
רגל

^[4] נראה דצ"ל על דם אדום שאחר דם ירוק זאת תקנה להם שלא יהיו טועות בן נדה לזבה אלא שרואות דם אדום הוא דראי טמא ודם ירוק מספקין להו שאם היו יושבות ו' נמי על דם (אדום) ירוק (א) וזאת תקנה להם שלא יהיו טועות בין נדה לזבה אלא שרואות דם אדום ומשלימותו לדם ירוק דלא מספקא להו בדם ירוק כלל אלא מחשבי ליה טמא כמר דם דם שבקיא לקרא הדוא דחיק ומקוי אנשניה דרחיאי בעלמא הוא דדייק רבי בר חמא לאוקמה להויתוביה ולאו עיקר הוא ואהיו גופיה לא סביר להו הכי אלא דמקשה אנן נמי ניספרינ' דאמר יום יודע נעטמו של התנא למה אינה סופרת יום שפוסקת בו ולקמן נמי בפ' בתרא אמרינן אטו רב ככתאי? אמרה לשמעתיה דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ד' ומיהו ר' יוסי אית ליה הכי בפ' כיצד שולין דקאמר ובה תחלת היום עולה לא בסופה וכיון שחללת היום עולה לה בסופה א"כ כ"ש ששף היום עולה לה בתחלת קי"ו מנחה שאין תחלת היום עולה לה בסופה טוף היום עולה לה בתחלתה כ"ש ביום פורש"י נמשטה כ"ש ביום א' וראתה אחי"צ וכן פליגי ביום ב' וברום ג' ובפסטי ביום ד' קודם שעברו על זה שש עונות או אינן כגון שפספיה ד' נקיים וביום ה' טבלה וטוהר' כדאמר לקמן אחר משה תטהר אלא שאמור חכמים אסור לעשות כן שמה תבא לידי ספק: ולישעקב רב גופיה היכי סתה. נראה שדברי רבא נדחו כן אין להשיב על זה הלכך יש להחמיר בפולטת כיון דלא איפשר בהם פשיטא להו דרואה היום וגוראה דרבא גופיה דהרי ביה כיון שהקשו על דבריו וזה מצא שמועה ואצ"ג דלקמן בפירקין גבי ימי לידה דקאמר רבא מוקם סותרה ועולה דויקק לה מתניא ואחר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת בדיקא ואם אינה עולה איפסיק לה לידה משמע חלית ליה שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן איכא למימר דטומאת לידה חשיב ליה כעין זיבה משום דטמאה ד' ימים אבל מטומאת קרי אפרש שחור בו הלכך צריכה כל אשה ליהרהר שלא תתחיל ימי ליבונה עד יום חמישי לשימורשה כגון אם שמשיה ביום ראשון היא יום חמישי תחלת ספירתה שטא לא תוכל לוהר שלא בשש עונות שלימות בעיני